

Een moord op een filmset.
De camera draait, er zijn honderden getuigen.
Wie heeft zoveel lef?

IN DE

THRILLER

DONKERE
NACHT

SARAH BAILEY

SARAH BAILEY

IN DE DONKERE NACHT

Thriller

Vertaald uit het Engels door Jetty Huisman

INKIJKEXEMPLAAR

Melbourne, deze is voor jou

‘The eternal stars shine out again,
so soon as it is dark enough.’

Thomas Carlyle

Dinsdag 14 augustus, 0.14 uur

Met elke ademteug snijdt de ijskoude lucht in mijn longen. Om de doorbloeding in mijn verkleumde voeten weer op gang te krijgen, loop ik naar de andere kant van de tunnel. Ik tuur de zwarte diepte in. Het zal wel niet meer zijn dan een lange betonnen buis vol rotzooi, een schuilplaats voor muizen en ratten, die uiteindelijk in andere betonnen gangen onder argeloze wegen en gebouwen uitloopt. De gewelfde wand is bedekt met verbleekte graffiti waarvan de kleurrijke krabbels fel worden belicht door een mobiele schijnwerper, en het politielint voor de ingang is strakgespannen; het beweegt vrijwel niet in de wind. Het asfaltpad vlakbij is spiegelglad van de recente bui. Vanuit de hoogte tuurt een mollige maan neer op de rafelige randen van de stad. Terwijl ik witte wolkjes uitadem, bedenk ik hoeveel rauwer een plaats delict hier altijd lijkt dan in Smithson. Veel onheilspellender eigenlijk.

Ik was net begonnen aan mijn tweede uur slaap toen de melding binnenkwam. Een overval met dodelijke afloop in Carlton. Terwijl ik mijn telefoon neerlegde, wierp ik een blik op de zachtjes snurkende man naast me in het enorme bed. Ik liet me uit de warme cocon glippen, wankelde de kleine woonkamer in en trok toen zachtjes de kleren aan die ik nog maar een uur eerder had afgestroopt. Nadat ik de deur behoedzaam achter me dicht had getrokken, ging ik naar de lift en snelde met neergeslagen ogen door de glanzende lobby, waarna ik in een taxi sprong. 's Nachts is de stad kleiner, en nog geen kwartier later staar ik een dode man in het gezicht, terwijl de wind in mijn neus en oren bijt.

Mijn lichaam snakt naar rust. Mijn adem proeft naar wijn. De seks is nog voelbaar op mijn huid. Ik trek mijn wollen jas dicht om me heen, schud mijn hoofd en dwing me erbij neer te leggen dat er in ieder geval de komende paar uur geen sprake van slaap kan zijn.

De forensisch rechercheurs gaan zwijgend te werk, glimmend in hun bolle witte pakken. Met handschoenen aan rapen ze in opperste concentratie met pincetjes voorwerpen van de grond die ze voorzichtig in bewijszakjes laten glijden, terwijl ze met ge oefende blik het verhaal van de plaats delict opnemen.

Het enige wat ik kan horen is het oneindige gedruis van de aanzwellende nacht.

Ik schrik een beetje wanneer de flits van een camera de smerige omgeving verlicht, één keer, twee keer, en weer: het doet me denken aan een videoclip. Maar in plaats van de wulpse vormen van dansende silhouetten zie ik alleen het slachtoffer, zijn hoofd op de borst hangend, zijn rug tegen de muur aan gedrukt. In de dood zijn de knoestige vingers van de oude man lichtjes tot een vuist gebogen. Zijn hoofd is gedeeltelijk door een wollen muts met gaten tegen de kou beschermd. Zijn trainingsbroek hangt tot halverwege zijn knieën, maar zijn lange overhemd zorgt nog voor een beetje waardigheid. Het geronnen bloed op zijn handen wijst erop dat hij het leven in zijn lichaam probeerde te houden. Ondanks deze leefomstandigheden wilde hij niet dood. Het donkere rood mengt zich met afval op de grond en vormt een vunzige, stinkende plas. Ik vraag me af of er nog iemand in leven is die hem als kind gekend heeft. Zijn moeder misschien?

Een gloeiende punt van een sigaret danst mijn blikveld binnen.

‘Wat een plek om het loodje te leggen’, zegt rechercheur Nick Fleet. Hij drukt zijn sigaret uit, doet die in een plastic zakje en stopt dat in zijn zak.

De vertrouwde geur bereikt mijn neus en prompt steekt het oude verlangen de kop weer op.

‘Het is behoorlijk afgelegen’, merk ik op. ‘En slecht verlicht. Je kunt er rustig van uitgaan dat je hier zo ongeveer met alles weg kunt komen.’

Fleet lacht schamper. ‘Als die getuige er niet was geweest, zou ik denken aan een slecht afgelopen gaydate, aangezien deze man half-naakt is.’ Fleet tuurt met opgetrokken neus de tunnel in, naar het lijk. ‘Maar het zal wel een drugsafrekening zijn geweest. Dat is het meestal.’

‘Misschien,’ antwoord ik, ‘maar ik denk het niet. Alles hier wijst erop dat hij verrast werd. Volgens mij stond hij tegen de muur te plassen toen hij werd aangevallen.’ Ik wijs op de smerige, natte kring niet ver van het lichaam vandaan.

Fleet schraapt luidruchtig zijn keel en ik word onpasselijk van de slijmrochel. ‘Nah, drugs, daar blijf ik bij.’

‘Zou kunnen,’ zeg ik, ‘maar er is niets wat erop wijst dat hij een gebruiker of dealer was. Geen injectiesporen, geen drugsparafernalia.’

‘Misschien heeft hij iemand kwaad gemaakt?’

‘Misschien,’ zeg ik kortaf.

Fleet klakt met zijn tong. ‘We moeten niet meteen met ons oordeel klaarstaan, Gemma’, zegt hij op quasi-levenswijze toon. ‘Tenslotte zijn we nog maar net begonnen.’

Precies op het moment dat ik zoals gebruikelijk kregelig wil reageren, zwenkt het licht van koplampen de duisternis in. Achter ons barst een hond in luid geblaf uit. Niet veel later duikt onze baas, hoofdinspecteur Toby Isaacs, onder het lint door en komt de tunnel in. Hij knikt naar mij en dan naar Fleet voordat hij de plaats delict met grote grijze ogen opneemt. Zonder blikken of blozen blijven zijn ogen hangen bij de versleten schoenen van de dode man: in de zool bij de linkerneus zit een gapend gat, als een brullende mond.

‘Praat me even bij’, zegt Isaacs.

‘Hij is neergestoken’, zeg ik, en ik recht mijn schouders en doe mijn best een krachtige stem op te zetten. ‘Het lijkt op één enkele wond, maar we hebben hem nog niet verplaatst. Geen spoor van een wapen. Ik laat een veldteam hier morgenvroeg onderzoek doen en we gaan op zoek naar bewakingsbeelden uit de omgeving, als die er tenminste zijn, maar dat zal waarschijnlijk op niets uitlopen. Ik zie nergens een camera hangen.’

Isaacs knikt driftig. ‘En weten we zeker dat hij dakloos was?’

‘Zo te zien in ieder geval wel’, bevestig ik.

‘En zo te ruiken ook’, zegt Fleet. Hij wijst langs het forensisch team naar een deken en een sjofele rugzak. ‘Dat daar lijkt me zijn slaapkamer.’

‘We kunnen geen ID-bewijs vinden’, voeg ik eraan toe.

‘Waar is die getuige nu?’ vraagt Isaacs, om zich heen kijkend.

‘Ze is op het politiebureau’, zeg ik. ‘We gaan erheen om haar verklaring op te nemen zodra we hier klaar zijn. Blijkbaar is ze op leeftijd en zelf ook dakloos. Onderweg hiernaartoe heb ik met de agent gesproken die bij haar is, en volgens hem is ze er slecht aan toe.’

‘Is het zeker dat zij er niets mee te maken heeft?’

‘Dat lijkt me niet. Hij zei dat ze doodsbenauwd is.’

Isaacs klemt zijn lippen op elkaar. ‘Is er een omschrijving waar we iets mee kunnen?’

‘Een man met een hoody’, antwoord ik. ‘We proberen meer details uit haar los te krijgen, maar het is hier zo donker dat ik betwijfel of ze veel gezien heeft.’

‘Mannen met hoody’s zijn echt de bron van alle kwaad, hè’, grapt Fleet.

Ik zie dat hij aan zijn elleboog krabt en een hand ruw door zijn springerige haar duwt. Isaacs lijkt hem eerder te verdragen dan dat hij hem graag mag, waar Fleet zich niet over lijkt op te winden – maar ja, Nick Fleet lijkt zich nergens bijzonder druk over te maken.

In de drie maanden dat ik in Melbourne ben, heb ik vooral met hem samengewerkt, meer dan met alle anderen van de brigade. Hij is net als ik rechercheur, maar zeker een jaar of wat ouder; het zou me verbazen als hij nog maar veertig is. Ik heb de indruk dat hij voor zijn baan bij de politie een heel ander leven heeft geleid. Waar ik ook snel achter kwam, was dat hij enorm in trek is bij de dames, al ontgaat de bekoring mij vooralsnog. Hij is onappetijtelijk behaard, komt geregeld grof over en heeft een ruw, primitief trekje – een zekere meedogenloosheid.

De forensisch rechercheurs beginnen de stapel matrassen te doorzoeken. Weer een paar snelle cameraflitsen, waarna een trui en een verbleekte picknickdeken snel in een zak worden gedaan.

Isaacs wrijft in zijn handen en ademt erin. ‘Hopelijk was het een bekende van hem. Het laatste waar we op zitten te wachten is iemand die zonder aanleiding daklozen aanvalt.’

‘Ik ga nog even roken’, kondigt Fleet aan. ‘Ondertussen zal ik een beetje rondkijken.’

Als reactie slaat Isaacs alleen zijn armen maar over elkaar en wiegt lichtjes op zijn voeten. Hij draait zijn hoofd en kijkt uit over het grasveld, waardoor zijn hoekige profiel scherp uitkomt. Het maanlicht geeft zijn haar een zilveren gloed. Zoals steeds weet ik niet wat hij denkt.

Ik kijk langs Isaacs en neem de wirwar van lampen en onregelmatige daken in me op. Het is een akelige gedachte dat ik niet weet wie er allemaal vanuit de duisternis kunnen toekijken.

‘Rechercheur Woodstock?’ zegt Brenton Cardona, een senior forensisch rechercheur. ‘We gaan hem zo weghalen. Vindt u dat goed?’

Omdat ik me ervan bewust ben dat Isaacs naar me kijkt, geef ik Cardona op kordate toon toestemming en hurk nog een laatste keer naast het naamloze slachtoffer. Behoedzaam het bloed en de rotzooi ontwijkend bekijk ik zijn gezicht. Zijn mond hangt iets open en er glimt speeksel op zijn lip. Zijn nietsziende ogen zijn op zijn kapotte schoenen gericht. Ik schat hem op een jaar of vijfenzestig, maar dat is moeilijk precies te zeggen met alle lagen vuil op zijn gelooide, pokdalige huid. Hij kon weleens veel jonger zijn. Met mijn kiezen op elkaar zie ik in gedachten zijn macabere levenseinde voor me: de fractie van een seconde waarin hij iemands aanwezigheid opmerkte, zijn verbazing toen hij vanachter werd vastgegrepen en omgedraaid. De felle pijn toen er een mes in zijn borst werd gestoken, zijn grote ogen op het moment dat het bloed rechtstreeks uit zijn hart op de grond vloeide. De paniek toen hij besepte dat hij ging sterven. Zijn doodsangst.

Ik kan onmogelijk zeggen of hij goed of slecht was of iets daartussenin. Maar wat er op het eind ook is gebeurd, deze dode oude man – gestoken, voorovergezakt en levenloos – ziet er nu uit als een in de steek gelaten jongetje.

Dinsdag 14 augustus, 19.43 uur

De zware deur klapt met een bons achter me dicht en ik blijf een ogenblik in het krappe halletje staan. Ik moet even tot rust komen als de dagelijkse drukte wegebt. Door de brute moord op de dakloze man ben ik wat neerslachtig, ik krijg het beeld van zijn ineengezakte lichaam niet uit mijn gedachten. Ik loop naar het raam in de woonkamer en bekijk het bonte gewemel beneden me. Auto's kruipen over kaarsrechte wegen; uit de boze gloed van rode achterlichten wordt de gezamenlijke frustratie van hun bestuurders duidelijk. Iedereen popelt hier altijd om ergens anders te zijn.

Mijn appartement ligt in de zakenwijk van Melbourne, bij de kruising van Little Collins Street en Exhibition Street. Het is op de achtste verdieping en het uitzicht toont de stad op zijn indrukwekkendst. Smithson, mijn geboorteplaats op het platteland van New South Wales, wordt wel steeds groter, maar kan zich met zijn pakweg 25.000 inwoners niet meten met de waanzinnige smeltkroes aan mensen die in Melbourne wonen.

Ik gooi mijn sleutels op de keukenbar, laat mijn jas van me afglijden en zet de antieke straalkachel aan. Hij slaat pruttelend aan en begint halfhartig warme, bedompte lucht in de kamer te verspreiden.

Uiteindelijk ben ik iets voor drie uur van het politiebureau weggegaan, stijf van de cafeïne, mijn ogen als twee gloeiende schijven in mijn gezicht, nadat ik Lara Maxwell, de doodsbenauwde getuige, had ondervraagd. Lara wist ons niet veel te vertellen en kende het slachtoffer alleen als Walt. Doordat ze beiden dakloos waren, hadden ze elkaar

af en toe gesproken, maar volgens haar was hij nogal op zichzelf. Ze omschreef hem als simpel maar onschuldig; ze had hem vaak tegen de duiven horen praten en musicalliedjes horen fluiten. Zonder meer een weerloze prooi.

Fleet en ik hebben Lara gekalmeerd, een tijdelijke opvangplek voor haar geregeld en zijn toen naar huis gegaan.

Tegen de tijd dat ik weer op het bureau kwam, rond het middaguur, had Isaacs Ralph Myers aangewezen als leider van het onderzoek en was de identiteit van het slachtoffer vastgesteld. Ik verbeet mijn teleurstelling dat ik alweer was gepasseerd en zat de formele briefing uit.

Het slachtoffer, Walter Miller, een tweeënzestigjarige, eeuwig dakloze man die in het verleden met de regelmaat van de klok door psychische problemen werd geplaagd, leefde al langer dan twintig jaar op straat. Zijn laatste vaste adres dateerde van begin jaren negentig. Tammy Miller, zijn drieëndertigjarige dochter, had haar vader bijna twintig jaar niet gezien nadat haar moeder, Walters ex-vrouw, had besloten dat ze niets meer met hem te maken wilde hebben. Tammy is tegenwoordig evenementenorganisator, heeft twee jonge kinderen en weet zich duidelijk geen raad met het nieuws van de moord op haar van zijn gezin vervreemde vader. Opeens moet ze rouwen om een man die voor haar in veel opzichten al jaren dood was. Haar moeder was in 2013 overleden, en de schok dat ze nu wees is, plus de afgrijselijke manier waarop Walter om het leven is gekomen: dat stond allemaal op haar knappe gezicht te lezen toen Ralph haar naar een verhoorkamer bracht.

Rond drie uur 's middags werd ik teruggestuurd naar de plaats delict om er met arbeiders van de fabrieken in de buurt te gaan praten. Had iemand de vorige avond iets gezien? Nee. Tegen de tijd dat Walter aan zijn noodlottige einde kwam, waren ze allemaal allang vertrokken en lagen ze veilig en wel in bed.

Tot dusver heeft ons onderzoek aan het licht gebracht dat hij tijdens zijn leven even eenzaam was als bij zijn sterven. Er zijn geen aanwijzingen voor chronisch drugsgebruik en hij heeft geen strafblad. Er

lijkt geen duidelijk motief achter de aanval te zitten, of het doel moet een koelbloedige moord zijn geweest. We zullen zijn wereldje blijven omploegen, zijn recente contacten analyseren en zijn gangen nagaan, want het is beter een schuldige aan te kunnen wijzen dan helemaal niemand, ook al is die schuldige het slachtoffer zelf. Het gevoel bekruipt me nu al dat Walters dood een onverklaarbare wreedheid zal blijven. Enkel een akelig feit. Soms weet je zoiets gewoon.

Als ik langs mijn piepkleine slaapkamer loop, overweeg ik om me zo op mijn onopgemaakte bed te laten vallen. Nog even wachten. Het is Ben-avond en bijna tijd voor ons Skypegesprek. Ik kan beter iets eten, zodat ik straks mijn volle aandacht op zijn gezicht en stem kan richten. Mijn maag draait zijn vertrouwde trage rondje; mijn lichamelijke reactie voorafgaand aan het gesprek met Ben is altijd dezelfde. Die herken ik tegenwoordig al voordat ik me ervan bewust ben. Het heeft wat weg van verliefdheid, maar met een lint van melancholie er strak omheen gestrikt. Ik vind het heerlijk om met hem te praten, maar dat is tegelijk erg onbevredigend: de pijn is zo vlijmscherp dat ik, nadat hij heeft opgehangen, niet weet of de roes zo'n gruwelijk ont-nuchterende anticlimax wel waard is. Maar dit draait natuurlijk helemaal niet om mij.

Uiteindelijk doofde mijn relatie met Bens vader Scott domweg uit. Nadat ik een paar jaar geleden aan een grote moordzaak had gewerkt waarin een oude klasgenoot van me het slachtoffer was, was ik helemaal opgebrand. De moord op Rosalind Ryan had me totaal gevloed. Er was zoveel uit mijn verleden in het heden doorgedrongen dat ik ten slotte onder de last bezweek.

In de nasleep van de zaak-Rosalind kwamen Scott en ik eventjes dicht bij elkaar, maar uiteindelijk dreven we nog verder uiteen. Scott deed zijn best, dat ben ik me terdege bewust. Hij is een robuuste man, vanbinnen en vanbuiten: breedgeschouderd en gedrongen, met een dikke, donkere haardos en zo'n betrouwbare uitstraling dat mensen altijd een beroep op hem doen. Zijn vriendelijke blik, hoopvol en volhardend, volgde me overal door het huis. Hij wilde dicht bij me zijn,

de band met me versterken, maar ik moet tot mijn schande toegeven dat ik na een paar maanden ontzettend mijn best te hebben gedaan om het rustiger aan te doen en onze relatie de aandacht te geven die ze verdiende, terugviel in mijn oude gewoonte en mijn schaarse energie volledig in mijn werk stopte. Ik was een buitengewoon goede rechner, maar een belabberde partner en hooguit een redelijke moeder. Rosalind waarde rond in mijn dromen en ik had veel verdriet om Felix, mijn collega die zich had laten overplaatsen naar een politiebureau in Sydney. Onze verhouding en de miskraam die daar het gevolg van was, hadden me, samen met de emoties die door de moord op Rosalind aan de oppervlakte waren gekomen, flink door elkaar geschud. Na verloop van tijd zwakte de pijn af tot onverschilligheid, en ik merkte dat ik die op Scott botvierde. Alsof ik tot de conclusie was gekomen dat het geen zin had moeite te doen voor een andere man wanneer Felix en ik toch niet samen konden zijn. Vanbuiten leek ik prima te functioneren, vanbinnen zat ik helemaal stuk en uiteindelijk ging het niet meer. Toen ik de kans kreeg om naar Melbourne overgeplaatst te worden, kon ik die niet laten schieten. Het leven in Smithson verstikte me langzaam maar zeker.

Ik leun tegen de bar en kijk naar mijn petieterige keukentje. Het is me te veel moeite om te koken, maar ik besef dat ik wel iets moet eten, zeker na de koffie als lunch en alleen wat crackers en kauwgom als tussendoortje. Sinds ik hier woon ben ik vijf kilo afgevallen. Ik doe het gas aan. Rasp wat felgele kaas en schenk een restje flauwe chardonnay in een glas. Als het water aan de kook raakt, mik ik een onsje pasta in de steelpan.

Met gesloten ogen laat ik de wijn mijn keel binnenglijden. Bij de burenschreeuw van een man door de dunne tussenmuur en een schrille vrouwenstem kijft luid terug, waarop een pingpongruzie ontstaat die door het vertroostende schild dringt dat de alcohol hoffelijk rond mijn hoofd probeert te vormen. Ik zie in gedachten de koude, grijze tunnel voor me die Walter Miller als thuis beschouwde en zet rillend de kachel hoger. Ik trek nog een fles wijn open en schenk een glas in. Blijk-

baar is het tv-aanbod op dinsdagavond even pover als op maandag.

Als ik van een aflevering van *The Street* naar het nieuws zap, komt het gezicht van mijn chef groot in beeld. Ik ga wat rechter zitten en merk hoe Isaacs de blik van de journaliste vasthoudt met zijn grijze ogen als hij rustig antwoord geeft op haar vragen over de dood van Walter Miller.

Terwijl ik het niet erg smakelijke eten naar binnen schuif, moet ik toegeven dat mijn chef goed overkomt op tv. Zijn dikke grijze lokken vallen na elke hoofdbeweging weer keurig in het gelid. Hij heeft een beetje een haakneus, die prijkt boven volle lippen. Zijn bewegingen zijn langzaam en overwogen, als die van een salamander die zijn bloed moet opwarmen in de zon. Hij heeft een gelijkmatige, diepe stem, een bariton die respect afdwingt.

Isaacs is voorkomend tegen mij, tegen iedereen, maar hij komt altijd wat gereserveerd over. Mijn indruk is dat dat opzet is: hij lijkt vastberaden iedereen op gepaste afstand te houden. We gaan formeel, geforceerd met elkaar om, en tot nu toe heb ik het gevoel dat ik de sollicitatiegesprekfase nog maar net ben ontstegen, wat verwarrend is aangezien ik officieel nog in mijn proeftijd zit. Het is duidelijk dat Nan, Ralph en Calvin zijn favoriete werknemers zijn, maar zelfs tegen hen doet hij vrij koel. Daarin is hij niet te vergelijken met mijn oude chef Ken Jones, die het hart – en elke gedachte die bij hem opkwam – onmiskenbaar op de tong droeg.

Er gaan geruchten dat iedereen een paar maanden geleden dacht dat Isaacs de gedoodverfde kandidaat voor de functie van hoofdcommissaris was, maar in plaats daarvan ging het baantje naar Joe Charleston, een gerespecteerde inspecteur uit Tasmanië. Naar verluidt is Isaacs sindsdien nog afstandelijker geworden.

Het nieuws schakelt over naar een andere rubriek, en nu is een verslaggever opgewonden aan het praten over de opnames voor de Hollywoodfilm *Death is alive*, die morgen beginnen in Melbourne. Ik heb vaag van deze productie gehoord: een paar van onze mensen hebben de afgelopen maanden de bewakingsdienst van de film en de gemeente

geholpen, en bovendien houdt Candy er niet over op omdat ze smoor is op de hoofdrolspeler.

Candy Fyfe is reporter in Smithson en eigenlijk mijn beste vriendin. Ze is een echte powervrouw, de eerste journalist in Smithson van Aboriginal-afkomst en waarschijnlijk ook de meest toegewijde. Aanvankelijk waren we geen vriendinnen, eerlijk gezegd hadden we een uitgesproken hekel aan elkaar, maar inmiddels heb ik haar tomeloze energie leren waarderen. In haar eentje probeert ze onze vriendschap via verschillende elektronische communicatiemethodes in stand te houden. Even voel ik me schuldig als ik bedenk dat ik haar laatste bericht niet heb beantwoord, dat ze al ruim een week geleden heeft verstuurd. Ik bekijk het op mijn telefoontje en schiet in de lach als ik haar laatste nieuwtjes uit onze geboorteplaats lees. Ze had horen fluisteren dat de plaatselijke presbyteriaanse dominee een verhouding heeft met de uitvaartverzorgster, vandaar dat ze zich iedere zondag onder de kerkgangers mengt om onderzoek te doen. Ik zie Candy al voor me, met haar getrainde, bruine lijf in een van haar strakke outfits gegoten, rondhangend in de kerk in de hoop het onwaarschijnlijke stel te betrappen.

Het ene na het andere bekende gezicht verschijnt in beeld terwijl de verslaggever doorratelt. Maar beroemdheden interesseren me helemaal niets, dus herken ik vrijwel niemand. Gapend sta ik op om nog wat wijn in te schenken. Mijn heupen kraken als ik overeind kom en de paar stapjes naar de keuken wankel. Ik mag dan afgevallen zijn, maar mijn conditie is nog nooit zo slecht geweest. Hardlopen doe ik niet meer. Ik bezoek de fitnessruimte van het politiebureau net vaak genoeg om mijn goede wil te tonen, maar dat is alleen voor de vorm. Ik moet echt weer in het ritme komen.

Ik moet een heleboel.

Na een blik op mijn horloge stap ik het kleine balkonnetje op voor mijn dagelijkse sigaret en kijk naar de fonkelende stipjes aan de hemel terwijl ik de rook inhaleer. In gedachten zie ik Bens gezicht. Zijn lichtgroene ogen, precies de mijne. Wangen bespikkeld met sproetjes. De

schattige welving van zijn mond. 20.28 uur. Hij kan nu elk moment bellen. Hij is punctueel, een eigenschap die hij van zijn vader heeft geërfd.

Soms begroet Scott me ook even, maar we hebben elkaar zondag nog gesproken, dus dat zal waarschijnlijk nu niet gebeuren. De geldzaken zijn voorlopig geregeld, het gaat goed met Ben, er valt niets te bespreken.

Ik druk mijn sigaret uit in het uitdijende kerkhof van gele peuken in een lege bloempot, ga naar binnen en trek de deur dicht. Ik neem nog wat wijn terwijl de herinnering aan de hotelkamer van afgelopen nacht door mijn hoofd spookt. De abstracte kunst aan de muren, de sterke, gretige handen op mijn lichaam. Met bonzend hoofd huiver ik even. En merk opeens dat de fles wijn al halfleeg is.

Mijn telefoon zoemt en ik haast me om het geluid van de tv uit te doen. Ik veeg mijn mond af. Vouw mijn benen onder me. Krul me op als een bal om met mijn zoon te skypen.

‘Hoi mam.’ Zijn gezicht verschijnt op het scherm en hij zwaait naar me.

‘Ha Ben!’ Ik zet mijn liefste lach op en duw mijn schuldgevoel resoluut weg. ‘Hoe is het met je, lieverd?’

‘Goed.’

De achteloosheid, typisch voor een kleine jongen, knijpt mijn keel dicht. Niet dat hij onverschillig is, hij treedt alleen niet in detail. Onze gesprekken bestaan uit een heerlijke mengeling van simpele zinnnetjes en liefdevolle stiltes. Ze zijn alles voor me. Ze zijn in de verste verte niet genoeg.

‘Ben je wezen sporten vandaag?’

‘Ja.’

Glimlachend kijk ik hem alleen maar aandachtig aan. Tijdens het skypen zit hij kaarsrecht. Het is een taak waarvoor hij nog steeds al zijn aandacht nodig heeft, alsof hij bang is dat hij de volgende vraag fout beantwoordt zodra hij zich ontspant. Ben is net vijf geworden en ik bedenk vaak bezorgd dat het niet meer zo heel lang duurt voor hij

zo oud is als veel jongeren met wie ik in mijn werk te maken heb. Jongeren die in zulke kwalijke praktijken verwickeld zijn als ik probeer te ontrafelen. Die zich al zo lang in de buurt van het kwaad ophouden dat het in hun wezen is doorgedrongen en op allerlei nare manieren tot uitbarsting komt. Ik zet het beeld van een toekomstige Ben, geknakt doordat zijn moeder hem heeft afgewezen, van me af.

‘Voetbal, toch?’ zeg ik.

‘Ja. En mijn elftal heeft weer gewonnen!’ Hij kijkt me stralend aan.

‘Wat fantastisch, schat! En heb je van het weekend ook voetbal?’

‘Ja, deze zaterdag, en daarna hebben we een week vrij. Dat zei papa.’

We kletsen over het partijtje van zijn vriendje, ze zijn gaan minigolfen, en hij vraagt naar mijn goudvis.

‘Met Frodo gaat het goed’, zeg ik en ik draai mijn telefoon zo dat hij de vissenkomp kan zien. ‘Ik moest hoi tegen je zeggen van hem.’

Ben giechelt en ik lach tot het verdriet weer bij me op komt zetten. Hij heeft daar geen erg in en kwebbelt door over school, zijn juf en wat hij tussen de middag heeft gegeten.

‘Wil je nu naar de sterren kijken?’ vraagt hij, al weet hij het antwoord al.

‘Natuurlijk’, zeg ik, voorzichtig zodat hij niet hoort hoe schor ik opeens klink. ‘Wedden dat ik weet welke je het eerst gaat noemen?’

‘Nou...’ Hij loopt naar het raam in de woonkamer. ‘Daar, helemaal midden in de lucht, is die grote. En dan drie kleintjes op een rij vlak ernaast. Zie je welke ik bedoel?’ Hij draait de telefoon en ik zie een glimp van de bekende kamer langszwiepen voordat een onscherpe lucht het beeldscherm vult.

‘Zeker’, zeg ik. ‘Dat is een mooie. En zie je die fonkelende die zich daar rechts verstopt heeft? Volgens mij is die vlak bij mijn flat.’

‘O ja,’ zegt hij, en zijn wenkbrauwen schieten omhoog, ‘die een beetje geel is. Cool.’

Met een onderdrukte gaap duikelen zijn ogen weer naar beneden. ‘Bedtijd’, zeg ik streng; af en toe mag ik mijn moederrol nog spelen.

‘Oké’, geeft hij toe, en hij gaapt weer. ‘Volgende week donderdag weer, mam?’

‘Zeker weten. Veel plezier morgen. En ik zal Frodo een onderwaterzoen van je geven.’

We werpen elkaar een kushand toe en pas als ik opgehangen heb, merk ik dat ik mijn vlakke hand op mijn hart heb gelegd.

Ik poets mijn tanden, ga naar de wc en kleed me uit, waarna ik tussen de ijskoude lakens glij. Mijn hoofd draait en ik heb akelige krampen in mijn maag. De kachel in de woonkamer maakt een ongezond tikkend geluid. De tv van de burens murmelt. Er bonst rockmuziek door het plafond. Buiten op straat valt glas aan diggelen. Een kat miauwt. Woelend zie ik eerst Ben voor me, ongestoord slapend in zijn bed, en daarna Walter Miller, ineengezakt in zijn koude plas bloed. Totdat ik eindelijk in slaap val.